

“KAS NORĀVA LĀCĪTIM KĀJU?”
(viencēliens)

Darbojas: Ritiņa
 Zanīte
 Ilzīte

Rotaļistaba. Zanīte dejo. Ilzīte kaut ko būvē no klucīšiem. Ienāk Ritiņa.

Ritiņa. Kas norāva manam lācītim kāju?... Kas norāva lācītim kāju?!... Es prasu pēdējoreiz- kas norāva manam lācītim kāju!!! *(izspārda Ilzītes klucīšus)*

Ilzīte. Tu izbeidz! Ja!...

Ritiņa. Es prasu - kas norāva manam lācītim kāju?!

Ilzīte. Ja tu vēlreiz izspārdīsi manus klucīšus, es tev pašai noraušu kāju!

Ritiņa. To es gribētu gan redzēt ...

Ilzīte. Un redzēsi ar! *(turpina darboties ar klucīšiem)*

Ritiņa *(pievēršas Zanītei)*. Un ko tu tur grozies kā muļķe - nedzirdēji, ko es prasu?

Zanīte. Es negrozos - es dejoju!

Ritiņa. Ir jābūt debīlam, lai to, ko tu dari, sauktu par dejošanu!

Zanīte. Pati tu esi debīla!

Ritiņa. Ja pateiksi, kas norāva manam lācītim kāju, dabūsi konfekti.

Zanīte *(pārtrauc dejošanu)*. Bet tev nemaz nav konfektes!

Ritiņa *(izvelk konfekti)*. Skaties!

Ilzīte. Kur tu to dabūji?

Ritiņa. Kas tev par daļu! Ja pateiksi, kas norāva manam lācītim kāju, dabūsi šo konfekti.

Ilzīte. Es zinu gan - šo konfekti tu izzagi vecmāmiņai no bufetes!

Ritiņa. Pati tu zodz! Šo konfekti vecmāmiņa man uzdāvināja.

Ilzīte. Interesanti zināt - par ko?

Ritiņa. Par to, ka es labi uzvedos.

Ilzīte. Tu?! Labi uzvedies? Atļauj pasmaidīt!

Ritiņa. Atļauju. Kad smaidi, tu izskaties pēc mērkaķa.

Ilzīte. Pati tu izskaties pēc mērkaķa!

Zanīte. Kāju lācītim norāva Ilzīte! Dod šurp konfekti!

Ilzīte. Ko?! Es?!

Ritiņa. Vai tā bija? ... Vai tā bija, es prasu!

Ilzīte. Tu stulba esi?! Es tavu lācīti pat redzējusi neesmu!

Ritiņa. Bet kāpēc tad viņa saka, ka tu to izdarīji?

Ilzīte. Tāpēc, ka kāju lācītim norāva viņa pati!

Ritiņa (*Zanītei*). Vai tā bija?

Zanīte. Vai tu dosi to konfekti vai nedosi?

Ritiņa. Vai tu norāvi manam lācītim kāju?

Zanīte. Nē! (*atsāk dejošanu*)

Ilzīte. Jā, jā - tā bija viņa, kas norāva tavam lācītim kāju! Dod to konfekti man!

Ritiņa (*Zanītei*). Vai tu norāvi manam lācītim kāju?!

Ilzīte. Dod to konfekti! Pēc tam noskaidrosi!

Ritiņa. Nē, es vispirms gribu zināt!

Ilzīte. Viņa tāpat tev neko neteiks! Dod šurp konfekti!

Ritiņa. Nekādu konfekti tu nedabūsi!

Ilzīte. Ak tā?!

Ritiņa. Jā - tā!

Ilzīte. Nu tad tu tā arī neuzzināsi, kas norāva tavam lācītim kāju!

Ritiņa. Tā tad tā nebija viņa?

Ilzīte. Iedod konfekti, tad pateikšu.

Ritiņa. Tā tad tu meloji?

Ilzīte. Varbūt - jā, varbūt - nē ... bet to tu uzzināsi tikai tad, kad iedosi man konfekti ...

Ritiņa. Labi ... ņem!

Ilzīte (*apēd konfekti*). Jā - tā bija viņa, kas norāva tavam lācītim kāju. (*turpina spēlēties ar klucīšiem*)

Ritiņa (*Zanītei*). Kāpēc tu norāvi manam lācītim kāju?!

Zanīte. Tāpēc, ka Ilzīte man tā lika!

Ritiņa. Ilzīte lika?!

Zanīte. Jā - viņa teica - ja norausi Ritiņas lācītim kāju, dabūsi konfekti!

Ritiņa (*Ilzītei*). Vai tā bija?

Ilzīte. Kas tad?

Ritiņa. Vai tu liki, lai Zanīte norauj manam lācītim kāju? (*izspārda Ilzītes klucīšus*)

Ilzīte. Jā! Tā bija! Tāpēc, ka tu izplēsi manai lelei visus matus, bet Zanītes ēzelīti uzmeti uz garāžas jumta!

Ilzīte sāk mest Ritiņai ar klucīšiem, Zanīte palīdz.

Ritiņa. Nu pagaidiet jūs man - kad izaugšu liela, es tev pašai izplēsīšu visus matus, bet Zanīti - uzmetīšu uz garāžas jumta! (*prom*)

Ilzīte. Un ja nu viņa patiešām tā izdara?

Zanīte. Neizdarīs. Jo mēs pirms tam viņai norausim abas rokas! (*atsāk dejošanu*)

Ilzīte. Jā ... tā ir laba doma ...